

ham for at være svagelig, eller for at være i det Tilfælde, som i Loven er fastsat for at kunne gjøre sit Krav paa Pension gjældende. Men herpaa lægger jeg ikke stor Vægt, thi det praktiske Liv og Erfaringen lære noksom, at den, som først ønsker at udtræde af Stats tjenesten og at pensioneres, fordi han finder sin Regning derved, ret godt veed at gjøre Overtagelsen til at naae sit Ønske langt lettere, end man skulde troe det. En aldeles karst Mand vil maaskee ikke let kunne gjøre det; men der vil gives mange Mænd, om hvilke det ikke kan siges bestemt, at de virkelig ikke ere svagelige, og at de paa ingen Maade ere i et saadant Tilfælde, at det vilde være haardt at nægte dem Afsted, og derfor vilde Afgangen til at faae en uforsvoldsmæssig stor Pension være altfor meget lettet. Jeg troer ogsaa, at man har taget fejl, forsaavidt man har troet at sikkre Embedsstanden ved at tillægge de efter en kort Tjenestetid Afstedgibede en stor Pension, og naar man har meent, at man derved vilde forebygge den ministerielle Vilkaarlighed; jeg troer tværtimod, at en Minister langt snarere vilde betænke sig paa at give mange yngre Embedsmænd Afsted, fordi han ikke synes om deres politiske Anskuelse, og det skulde være Hovedleiligheden, hvor en Ministers Vilkaarlighed skulde vise sig i et større Omfang, naar han maatte sige til sig selv: naar jeg lader disse yngre Stats tjenere gaae, saa faae de ingen, eller saa godt som ingen Pension, end naar Ministeren kan sige til sig selv: jeg gjør dog ikke disse Mænd nogen stor Skade, thi, naar de gaae af, saa faae de deres halve Gage i Pension og ovenikjøbet deres hele Tid til deres Disposition. Man vilde netop da ikke tage det saa nøie, om man affledigede Gen eller Flere; og maa man ikke glemme, at Pensionens byrden vorer, ikke alene, naar man ved visse Leiligheder paa eengang giver en Mængde Embedsmænd Afsted, som ved Reductioner, men ogsaa naar man lidt efter lidt hyppigt gjen tager at affledige en eller anden yngre Stats tjener. Det har fornemmelig været mine Grunde, hvorfor jeg ikke har kunnet gaae ind paa Udvalgets Scala; jeg finder, at man kommer meget for tidligt til den halve Gage i Pension ved at fastsætte, at den skal indtræde

med det 6te Tjenesteaar, og at altfaa hele Forskjellen fra det 6te Aar til den længste Tjenestetid kun udgjør $\frac{1}{6}$ eller 16 pCt., idet Udvalgets Maximum er $\frac{2}{3}$. Jeg har fra Begyndelsen af — og det vil være i Forsamlingens Grindring — været af den Anskuelse, at man slet ikke skulde give den meget korte Tjenestetid nogen Pensionsberettigelse, og jeg har fremsat dette som min Tanke, deels fordi jeg ikke dengang ansaae det at være i Uoverensstemmelse med Grundloven, og deels fordi jeg, som jeg antydede det under den første Behandling, betragter de første Embedsaar mere som en Forberedelse til Stats tjenesten, end som en virkelig Stats tjeneste; jeg fandt det derfor baade finantstiel rigtigt og ogsaa at følge af Stats tjenestens Natur, at man først begyndte at pensionere med det fyldte 5te Tjenesteaar. Men jeg er kommen tilbage herfra af Respekt for Grundlovens Bestemmelser, med hvilke dette dog mere eller mindre kunde antages at staae i Strid, skjøndt jeg ingenlunde nægter, at det er mod min Anskuelse af Pensionsvæsenet i Almindelighed at pensionere, det vil sige; som Regel at pensionere den Embedsmand, som gaaer af under 5 Aars Tjenestetid; thi det maa vel erindres, at, fordi man havde en Pensionstlov, som udelukkede Embedsmand enten i visse Tilfælde, eller i en vis Tjenestealder fra at kunne gjøre Pensionskravet gjældende, derfor havde man ikke, hvad man heller ikke i noget Tilfælde kan gjøre, berøvet Rigsdagen Ret til ved en særskilt Lov at forunde en Pension til den Vedkommende, til hvis Gunst et saadant Lovforslag blev indbragt af et Medlem af Thinget. Men som Regel betragtet, vilde jeg, hvis jeg ikke i Grundloven fandt Hindring dertil, ikke tilraade, i Pensionstloven at fastsætte en kortere Tjenestetid end 5 Aar, for at Pensionskravet kunde gjøre sig gjældende. Naar jeg derfor har foreslaaet, at man for de første 5 Tjenesteaar skulde give en Pension af 10 pCt., saa tilstaaer jeg meget gjerne, at det staaer i Modsigelse til hvad jeg under Sagens tidligere Behandling, og især paa et andet Sted, nemlig i Roeskilde, vel ikke har foreslaaet, fordi man i Udvalget der ikke var enig med mig i dette Princip, men som jeg dog, om ikke under Forhandlingerne der, dog i Udvalget mindes at have